

Lieta C-807/21

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2021. gada 21. decembris

Iesniedzējtiesa:

Kammergericht (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 6. decembris

Adresāts:

Deutsche Wohnen SE

Sūdzības iesniedzēja:

Staatsanwaltschaft Berlin

Pamatlietas priekšmets

Naudas soda piemērošanas procedūra attiecībā pret adresātu kā uzņēmumu datu aizsardzības pārkāpumu dēļ.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 83. pantu saistībā ar uzņēmumu atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem.

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai VDAR 83. panta 4.–6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem valsts tiesībās tiek pārņemts LESD 101. un 102. pantā reglamentētais funkcionālais

uzņēmuma jēdziens un funkciju veicēja princips, kas nozīmē, ka, paplašinot OWiG [*Gesetz über Ordnungswidrigkeiten*, Administratīvo pārkāpumu likuma] 30. panta pamatā esošo tiesību subjekta principu, naudas soda piemērošanas procedūra var tikt īstenota tieši attiecībā pret uzņēmumu un ka, lai piemērotu naudas sodu, nav jākonstatē sodāms administratīvais pārkāpums, kuru ir izdarījusi – attiecīgi, izpildot visas pārkāpuma subjektīvās un objektīvās pazīmes – fiziska un identificēta persona?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: Vai VDAR 83. panta 4.–6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ir jākonstatē, ka uzņēmums darbinieka īstenoto pārkāpumu ir izdarījis tīši (skat. Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā, 23. pantu), vai arī, lai piemērotu naudas sodu uzņēmumam, principā pietiek konstatēt objektīvu pienākumu neizpildi, par ko tas ir atbildīgs (“strict liability”)?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

LESD, 26. panta 1. punkts, 101., 102. un 132. pants

Regula 2016/679, 9.–11., 13., 129., 148. un 150. apsvērums, 4. panta 7) punkts, 5. panta 1. punkta a), c) un e) apakšpunkts, 6. panta 1. punkts, 25. panta 1. punkts, 83. pants

Regula Nr. 1/2003, 23. pants

Regula Nr. 2532/98

Direktīva 95/46, 2. panta d) punkts

Atbilstošie valsts tiesību akti

Grundgesetz [Vācijas Pamatlikums], 1. pants, 23. panta 1. punkta trešais teikums, 79. panta 3. punkts, 103. panta 2. punkts

Administratīvo pārkāpumu likums, 9., 17., 30., 35., 36. pants, 46. panta 1. punkts, 56.–58. pants, 66. panta 1. punkts, 87., 88., 99. un 100. pants

Bundesdatenschutzgesetz [Federālais datu aizsardzības likums], 41. panta 1. un 2. punkts

Strafprozessordnung [Kriminālprocesa kodekss], 206. pants

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Uzņēmums adresāts ir biržā kotēts nekustamo īpašumu uzņēmums ar juridisko adresi Berlīnē. Tam netieši pieder aptuveni 163 000 dzīvojamo vienību un 3000 komerciālo vienību. Šo vienību īpašnieki ir ar uzņēmumu adresātu no uzņēmumu grupas tiesību viedokļa saistīti meitasuzņēmumi, t.s. īpašumtiesību sabiedrības, kas veic operatīvo komercdarbību. Uzņēmuma adresāta galvenā uzņēmējdarbība ir komercdarbības vadība. Īpašumtiesību sabiedrības iznomā citu grupas sabiedrību, t.s. pakalpojumu sabiedrību, pārvaldītās dzīvojamās un komerciālās vienības.
- 2 Veicot komercdarbību, uzņēmums adresāts un grupas sabiedrības apstrādā arī dzīvojamo un komerciālo vienību īrnieku un nomnieku personas datus, piemēram, saistībā ar objekta iznomāšanu no jauna vai pastāvošo nomas/īres attiecību ikdienas pārvaldību. Šo datu gadījumā runa citastarp ir par identitātes apliecinājumiem, nodokļu, sociālās un veselības apdrošināšanas datiem, kā arī informāciju par iepriekšējām nomas/īres attiecībām.
- 3 2017. gada 23. jūnijā *Berliner Beauftragte für den Datenschutz* [Berlīnes pilnvariece datu aizsardzības jautājumos] (turpmāk tekstā – “iestāde”) pārbaudes uz vietas laikā uzņēmumam adresātam norādīja, ka tā grupas sabiedrības glabā nomnieku un īrnieku personas datus elektroniskā arhīvu sistēmā, kura gadījumā nevarot noskaidrot, vai glabāšana ir nepieciešama un vai tiek nodrošināts, ka dati, kas vairs nav nepieciešami, tiek dzēsti. Pēc tam iestāde aicināja uzņēmumu adresātu līdz 2017. gada beigām dzēst dokumentus no elektroniskās arhīvu sistēmas. Uzņēmums adresāts atteicās to darīt, norādot, ka dzēšana tehnisku un juridisku iemeslu dēļ nav iespējama. It īpaši, lai dzēstu dokumentus, vispirms vecie arhīva dati esot jāpārvieto uz jaunu arhīvu sistēmu, kas atbilst tiesību aktos tirdzniecības un nodokļu jomā paredzētajiem uzglabāšanas pienākumiem. Pēc tam uzņēmums adresāts un iestāde mutvārdos un rakstveidā apmainījās ar informāciju par dzēšanas rīkojumu.
- 4 2020. gada 5. martā iestāde veica pārbaudi uzņēmuma grupas galvenajā birojā, kurā kopumā tika iegūti 16 paraugi no uzglabātajiem datiem. Uzņēmums adresāts informēja iestādi, ka apstrīdētā arhīvu sistēma jau vairs netiek izmantota un datu pārvietošana uz jauno sistēmu notiks ļoti drīz. 2020. gada 30. oktobrī pieņemtajā lēmumā par naudas soda piemērošanu uzņēmumam adresātam tiek pārmests, ka tas laikposmā no 2018. gada 25. maija līdz 2019. gada 5. martam apzināti nav veicis vajadzīgos pasākumus, lai būtu iespējams regulāri dzēst vairs nevajadzīgos vai citādi nepamatoti glabātos nomnieku un īrnieku datus. Uzņēmumam tiek arī pārmests, ka tas turpināja glabāt personas datus par vismaz 15 precīzāk aprakstītiem nomniekiem vai īrniekiem, lai gan esot bijis zināms, ka tas nebija vai vairs nebija nepieciešams. Par apzinātu Vispārīgās datu aizsardzības regulas 25. panta 1. punkta, kā arī 5. panta 1. punkta a), c) un e) apakšpunkta pārkāpumu iestāde piemēroja naudas sodu 14 385 000 EUR apmērā un par Vispārīgās datu aizsardzības regulas 6. panta 1. punkta pārkāpumiem – vēl 15 naudas sodus, kuru apmērs attiecīgi bija no 3000 līdz 17 000 EUR.

- 5 Pēc uzņēmuma adresāta iesniegtās sūdzības *Landgericht Berlin* [Berlīnes apgabaltiesa] izbeidza procesu saskaņā ar *OWiG* 46. panta 1. punktu, lasot to kopā ar *StPO* [*Strafprozessordnung*] 206.a pantu, pamatojot to tādējādi, ka juridiska persona nevar būt adresāts naudas soda procedūrā, pat ne tādā, kas tiek veikta saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. pantu. Tikai fiziska persona varot izdarīt sodāmu administratīvu pārkāpumu. Juridiskā persona varot būt atbildīga tikai par tās pārvaldes struktūru locekļu vai pārstāvju rīcību. Tāpēc naudas soda piemērošanas procedūrā juridiskā persona varot būt tikai līdzdalībniece. Naudas soda piemērošana juridiskai personai esot izsmeloši reglamentēta *OWiG* 30. pantā, kas, ņemot vērā *BDSG* [*Bundesdatenschutzgesetz*] 41. panta 1. punktu, esot piemērojams arī pārkāpumiem saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. panta 4.–6. punktu. Saskaņā ar to naudas sodu varot piemērot juridiskai personai vai nu vienotas procedūras ietvaros, ja naudas soda piemērošanas procedūra tiek veikta pret pārvaldes struktūru locekli vai pārstāvi, tātad fizisku personu, vai arī saskaņā ar *OWiG* 30. panta 4. punktu atsevišķā procedūrā. Taču priekšnoteikums *OWiG* 30. panta 4. punkta gadījumā esot tāds, ka procedūra pret juridiskās personas pārvaldes struktūras locekli vai pārstāvi vispār netiek uzsākta vai uzsākta procedūra tiek izbeigta. Tomēr, ņemot vērā, ka juridiskā persona nevar izdarīt administratīvu pārkāpumu, arī patstāvīgajā procedūrā esot jākonstatē sodāms juridiskās personas pārvaldes struktūras locekļa administratīvs pārkāpums. Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. pantā reglamentētā uzņēmumu tiešā atbildība esot pretrunā Vācijas tiesībās paredzētajam vainas principam un tāpēc nevarot tikt piemērota.
- 6 *Staatsanwaltschaft Berlin* [Berlīnes prokuratūra] ar tūlītēju protestu, par kuru iesniedzējtiesai ir jālemj pēdējā instancē, apstrīdēja šo procedūras apturēšanu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 7 Lietā noteicoša nozīme ir tam, vai naudas soda piemērošanas procedūra var tikt īstenota tieši pret uzņēmumu vai arī naudas sods var tikt piemērots uzņēmumam, kas ir “procedūras dalībnieks vai “līdzdalībnieks”, saskaņā ar *OWiG* 30. panta 1. punktu tikai tad, ja fiziska persona kā t.s. pārstāve ir izdarījusi lēmumā par naudas soda piemērošanu konkrēti norādāmo “procesa pamatā esošo pārkāpumu”.
- 8 Saskaņā ar *OWiG* 66. panta 1. punktu lēmumā par naudas soda piemērošanu ir jānorāda “attiecīgajai personai pārņemto faktu apraksts, izdarīšanas brīdis un vieta, likumā norādītās administratīvā pārkāpuma pazīmes un piemērotās tiesību normas par naudas sodu”. Lēmumā par naudas soda piemērošanu šajā ziņā formāli un objektīvi ir jānorobežo izvirzītā apsūdzība (norobežošanas funkcija) un pietiekami jāinformē attiecīgā persona par izvirzīto apsūdzību (informēšanas funkcija).
- 9 Saskaņā ar līdz šim spēkā esošajām tiesībām uzņēmumiem tikai saskaņā ar *OWiG* 30. pantu var piemērot apvienību naudas sodu, ja uz tiem var attiecināt konkrētus (tikai) to vadošo personu, kas ir to pārstāvji, izdarītus administratīvos pārkāpumus. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka pārstāvis ir faktiski, prettiesiski un

vainojami izdarījis tādas tiesību normas pārkāpumu, par kuras pārkāpumu ir paredzēts naudas sods.

- 10 *Landgericht Bonn* [Bonnas apgabaltiesas] judikatūrā tiek pausts viedoklis, ka šī ierobežotās atbildības sistēma tiek atcelta ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. pantu kā Savienības tiesībām, kuras ir piemērošanā pārākas. Šim apgalvojumam vairākkārt piekrišana tiek pausta arī tiesību doktrīnā.
- 11 Valdošā viedokļa pārstāvji tiesību doktrīnā no Savienības tiesību piemērošanas pārākuma secina, ka Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. pantā ir noteikti galvenie normatīvie uzņēmumu sodīšanas pamatprincipi. Līdz ar to atbildība par pārkāpumu esot jānosaka saskaņā ar Savienības tiesībās izvirzītajiem kritērijiem, nevis saskaņā ar valsts atbildības principiem. Tāpēc dalībvalstīm principā neesot atļauts ar valsts noteikumiem vājināt regulā paredzēto datu aizsardzību. Savienības tiesībās, kas vēsturiski ir attīstījušās, pastāvot neizkropļotai konkurencei un funkcionējošam iekšējam tirgum saskaņā ar LESD 26. panta 1. punktu, un ir pamatotas ar ES banku tiesībām (LESD 132. pants un Regula (EK) Nr. 2532/98) un ES tiesībām aizliegto vienošanos jomā (LESD 101. un 102. pants, kā arī Regula (EK) Nr. 1/2003), salīdzinot ar Vācijas tiesībām, esot noteikta pilnīgi atšķirīga pārkāpumu sodīšanas struktūra. LESD 101. un 102. pantā minētais uzņēmuma jēdziens Savienības tiesībās saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas pastāvīgo judikatūru esot funkcionāls. Ar šo uzņēmuma funkcionālo jēdzienu esot saistīts funkciju veicēja princips, kas ir pretrunā Vācijas tiesībās paredzētajam tiesību subjekta principam (OWiG 9. un 30. pants). Funkciju veicēja principa būtība esot tāda, ka uzņēmumam (praktiskas dabas apsvērumu dēļ saprotamam kā ekonomiskai vienībai) tiek noteikta “materiāla atbildība par sankcijām”, kas nozīmē, ka tas ir atbildīgs par visu to darbinieku rīcību, kas pamatoti darbojas uzņēmuma vārdā, arī no tiesību aktu naudas sodu jomā viedokļa. Šajā ziņā neesot konkrēti jāidentificē darbinieks vai pārmestā rīcība.
- 12 *Landgericht Bonn* un dominējošā viedokļa doktrīnā pārstāvji pamatojas uz turpinājumā izklāstītajiem argumentiem.
- 13 Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. panta 4.–6. punkta formulējums liecinot par Eiropas tiesību aktos paredzēto sankciju aizliegto vienošanos jomā piemērošanu OWiG 30. panta vietā. Tiesa jau esot nospriedusi, ka tāds uzņēmums kā *Facebook Ireland* ir pārzinis Vispārīgās datu aizsardzības regulas 4. panta 7) punkta izpratnē (spriedums, 2019. gada 29. jūlijs, *Fashion ID*, C-40/17, EU:C:2019:629). Lai gan šis spriedums ir ticis pasludināts saistībā ar Direktīvas 95/46 2. panta d) punktu, tas esot jāņem vērā, interpretējot gandrīz satura ziņā identisko Vispārīgās datu aizsardzības regulas 4. panta 7) punktu. Pretējais viedoklis balstās uz to, ka Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. panta 4.–6. punktā ir reglamentēts tikai naudas soda apmērs un tādējādi tas nevar paplašināt naudas soda adresātu grupu.
- 14 Argumentējot viedokli, ka Vispārīgā datu aizsardzības regula ir pieskaņota ES tiesību aktiem aizliegto vienošanos jomā, *Landgericht Bonn*, kā arī daļa tiesību

doktrīnas pārstāvju norāda arī uz Vispārīgās datu aizsardzības regulas 150. apsvērumu. Regulas angļu valodas redakcijā tiek izmantots ES tiesību aktos aizliegto vienošanos jomā izmantotais uzņēmuma jēdziens “Undertaking”, nevis “Enterprise”. No tā varot secināt, ka funkciju veicēja princips ir jāpiemēro kā Eiropas sankciju modelis un ka “uzņēmums” Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. panta izpratnē attiecas nevis uz tiesību subjektu, bet gan funkcionāli uz ekonomisko vienību.

- 15 Par to pašu liecinot Vispārīgās aizsardzības regulas 9.–11., 13., 129. un 148. apsvērumus, no kuriem varot secināt mērķi sasniegt Eiropas datu aizsardzības tiesību saskaņošanu un stiprināšanu.
- 16 Tāpat saskaņošanas pakāpes mērķis liecinot par to, ka nevar piemērot dalībvalstu tiesības un to tiesību aktus par ierobežotu atbildības attiecināšanu uz uzņēmumiem. Ja Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. panta 4.–6. punkts būtu saistīts ar valsts tiesību normām par atbildību un attiecināmību, no tā izrietētu ļoti dažāda uzņēmumu sodīšana gan saistībā ar procedūru materiāltiesisko tvērumu, gan efektivitāti. OWiG 30. panta un citu valstu tiesību sistēmu atbildības ierobežojumu piemērošana vienlaikus nozīmējot, ka tiek būtiski apgrūtināta tiesību īstenošana. Praksē uzņēmumu naudas sodu piemērošana – ne tikai datu aizsardzības jomā – esot bieži pretrunā OWiG 30. panta piemērošanai, jo personas, kas darbojas uzņēmuma iekšienē, nevar tikt noskaidrotas vai var tikt noskaidrotas tikai ar lielām grūtībām. Tieši šie tiesību subjekta principa trūkumi tiesisko labumu aizsardzības jomā, kas turklāt veicinot prettiesisku nevienlīdzīgu attieksmi pret uzņēmumiem, esot mudinājuši Savienības likumdevēju pārņemt Vispārīgajā datu aizsardzības regulā taisnīgāko, efektīvāko un vienkārši pamatotāko funkciju veicēja principu.
- 17 No vēsturiski sistēmiskā kopsakara izrietot, ka ar Vispārīgo datu aizsardzības regulu iecerētais saskaņošanas līmenis ir nevis minimāla saskaņošana, bet gan pilnīga vai maksimāla saskaņošana. Tiesa jau attiecībā uz Direktīvu 95/46 un tās sankciju režīmu esot izdarījusi pieņemumu par pilnībā saskaņotu iedarbību (spriedums, 2011. gada 24. novembris, *Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito*, C-468/10 un C-469/10, EU:C:2011:777). Salīdzinot ar direktīvu, sīki izstrādātie Vispārīgās datu aizsardzības regulas noteikumi apstiprinot Savienības likumdevēja mērķi sasniegt pēc iespējas plašāku saskaņošanu. Šādi esot tikusi samazināta dalībvalstu likumdošanas rīcības brīvība, un līdz ar to esot grūti iedomāties, ka dalībvalstīm ir jāļauj lemt par tādiem atbildības pamatnosacījumiem kā attiecināmības jautājumi. Proti, minētais nozīmētu, ka vairākās dalībvalstīs tiktu atšķirīgi vai pat netiktu sodīti līdzīgi materiāltiesiski datu aizsardzības pārkāpumi.
- 18 Atbilstoši tiesību doktrīnā paustajam pretējam viedoklim, saprotot Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. pantu kā uzņēmumu tiesas atbildības normu, ar kuru tiek norādīts uz Eiropas tiesību aktiem aizliegto vienošanos jomā, tiek pārkāptas valsts tiesības un starptautiski atzītie tiesību principi. Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. pants neesot pieskaņots Eiropas tiesību aktiem sankciju par aizliegto

vienošanos jomā. Taču, pat ja tas tā būtu, Savienības tiesībām nebūtu piemērošanas pārkāpuma. Proti, to ierobežojot konstitūcijas principi, kas GG [Grundgesetz] 23. panta 1. punkta trešajā teikumā, lasot to kopā ar tās 79. panta 3. punktu, ir pasludināti par “ar integrāciju neaizskaramiem” [integrationsfest]. Šajā gadījumā minētās konstitucionālās identitātes aizsargājamās vērtības aptverot arī GG 1. pantu, tātad visu valsts varas atzaru pienākumu ievērot un aizsargāt cilvēka cieņu (GG 1. panta 1. punkta otrais teikums), tātad arī GG 1. panta 1. punktā nostiprināto vainas principu.

- 19 BDSG 41. panta 1. punkta pirmajā teikumā esot aizliegts naudas soda piemērošanas procedūru īstenot attiecībā pret juridiskām personām. Šajā tiesību normā ir paredzēts, ka OWiG normas *mutatis mutandis* ir piemērojamas pārkāpumiem, kas minēti Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. panta 4.–6. punktā, “ja vien šajā likumā nav noteikts citādi”. Ar BDSG 41. panta 1. punkta otro teikumu minētais *expressis verbis* netiek attiecināts uz OWiG 17., 35. un 36. pantu. Attiecībā uz procesuālajām tiesībām BDSG 41. panta 2. punktā ir ietverts atbilstošs tiesiskais regulējums, un minētais netiek attiecināts uz OWiG 56.–58., 87., 88., 99. un 100. pantu.
- 20 Tiesību doktrīnā no tā tiek secināts, ka saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. pantu veiktā procedūrā par naudas soda piemērošanu ir obligāti jāņem vērā OWiG 30. pantā noteiktie atbildības un procedūras principi.
- 21 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka OWiG 30. pants, atšķirībā no OWiG 88. pantā ietvertās procesuālās normas, kas nepieciešams tā procesuālai īstenošanai, nav izslēgts no BDSG 41. pantā ietvertās atsaucē. Tāpēc BDSG 41. pants tiek apzīmēts kā nekonsekvents, nefunkcionējošs un kopumā “neveiksmīgs”.
- 22 Saskaņā ar tiesību doktrīnu pret tiešu uzņēmuma atbildību liecinot arī Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. panta 8. punkts. Tajā saistībā ar atbilstošu procesuālo garantiju nodrošināšanu “tostarp efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un pienācīgu procedūru ievērošanu” tiek norādīts (arī) uz dalībvalstu tiesību aktiem. Iebilstot pret šo apgalvojumu, tiek apgalvots, ka OWiG 30. pants – katrā ziņā saistībā ar šajā lietā galveno aspektu – ir atbildības tiesiskais regulējums un līdz ar to materiālo tiesību norma.
- 23 Turpinājumā, it īpaši arī apstrīdētajā lēmumā par procedūras apturēšanu, tiek iebilsts, ka uzņēmuma tieša atbildība naudas sodu jomā ir pretrunā vainas principam. *Landgericht Berlin* pārstāv viedokli, ka, valstij piemērojot sodu, ir vienmēr jākonstatē saikne ar fiziskas personas prettiesisko darbību. Vainas priekšnoteikums esot attiecīgās personas gribas brīvība un atbildība par lēmumu rīkoties pareizi vai nepareizi. Tas tā neesot juridisko personu gadījumā. Turklāt, ņemot vērā vainas principu, arī naudas soda uzlikšanas procedūrā saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 83. pantu ir jākonstatē cilvēka izdarīts pārkāpums, uz kuru var atsaukties un par kura izdarīšanu uzņēmums var būt atbildīgs (tikai) saskaņā ar OWiG 30. pantu.

- 24 Daļā doktrīnas vēl tiek iebilsts, ka Eiropas tiesību aktu aizliegto vienošanos jomā pielāgošana ar Vispārīgo datu aizsardzības regulu esot pretrunā arī citiem tiesiskuma principiem, it īpaši noteiktības prasībai un analogijas aizliegumam (GG 103. panta 2. punkts). Eiropas sankciju tiesības esot tik fragmentāras, ka no tām nevarot tikt izsecināts konsekvents un vispārēji piemērojams apvienību naudas soda modelis.
- 25 Ja atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir apstiprinoša, turpmākajā procedūrā galvenā nozīme ir jautājumam par to, pēc kādiem kritērijiem ir jānoteic “uzņēmuma vaina”. Vācijas tiesībās naudas sodi bez krimināltiesiska rakstura var tikt piemēroti uzņēmumiem, ja tie tīši vai aiz neuzmanības ir izdarījuši noteiktus pārkāpumus. Tomēr šajā ziņā tiek arī pausts viedoklis, ka nodoms vai nolaidība nav soda priekšnosacījumi, bet gan tikai gradācijas kritēriji. Saskaņā ar “strict-liability” principu, lai piemērotu sodu, ir jākonstatē tikai objektīvs pārkāpums. Tāpat Tiesa jau ir nospriedusi, ka līdzās objektīvai priekšnosacījumu izpildei nav vispār jākonstatē konkrēta vaina (spriedums, 1983. gada 7. jūnijs, *Musique diffusion française* u.c./Komisija, no 100/80 līdz 103/80, EU:C:1983:158).